

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **T. B.**, zastoupená JUDr. Janem Havlíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 110/64, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2024, č. j. 15 A 121/2023 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího advokáta, JUDr. Jana Havlíčka, Ph.D., do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V roce 2016 požádala žalobkyně Státní zemědělský intervenční fond (dále jen „Fond“) o poskytnutí dotace na projekt „*Farma pod Hradem – rozvoj*“, a to v rámci *Programu rozvoje venkova na období 2014-2020* (dále jen „program“). V roce 2017 žalobkyně uzavřela s Fondem *Dohodu o poskytnutí dotace*, v níž se zavázala k plnění z ní vyplývajících podmínek, jakož i k plnění Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytnutí dotace na projekty programu. Mimo jiné se danou dohodou zavázala k tomu, že „*po dobu realizace podnikatelského plánu je příjemce dotace povinen dosahovat minimálně 45 % příjmů ze zemědělské prvovýroby za podmínek stanovených Pravidly.*“

[2] Dne 15. 7. 2019 předložila žalobkyně Fondu formulář prvovýroby za rok 2018; příjmy ze zemědělské prvovýroby podle něj činily 25,79 % z jejích celkových příjmů. Ve formuláři ze dne 14. 12. 2020 pak deklarovala, že za rok 2019 pocházelo ze zemědělské prvovýroby 43 % jejích příjmů. Dne 13. 9. 2021 předložila žalobkyně Fondu nové

formuláře prvovýroby za rok 2018 a 2019, podle nichž činil podíl příjmů z prvovýroby v roce 2018 celkem 46,66 %, za rok 2019 pak 46,48 %.

[3] S ohledem na to provedl Fond u žalobkyně následnou kontrolu. Při ní zjistil, že žalobkyně dodatečně předložila pokladní doklady za roky 2018 a 2019 na tiskopisech, z nichž některé vznikly až dne 31. 5. 2019. Příjmy před červnem 2019, které žalobkyně deklarovala pokladními doklady na těchto tiskopisech, tedy byly falzy. Za rok 2019 pak žalobkyně předložila pokladní doklad, který je součástí číselné řady dokladů z roku 2019, datovaný byl však z roku 2021. Fond na základě těchto zjištění neuznal žalobkyni některé dodatečně předložené doklady; na základě kontroly provedl výpočet příjmů z prvovýroby, které za rok 2018 činily 43,30 % a za rok 2019 41,45 % celkového příjmu žalobkyně. Následně Fond ukončil administraci projektu žalobkyně a svým rozhodnutím ze dne 17. 1. 2023, č. j. SZIF/2023/0043615, podle § 11a odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, uložil žalobkyni povinnost vrátit plnou výši poskytnuté dotace. Podle Fondu žalobkyně jednak nedosáhla požadovaného podílu celkových příjmů z dotované zemědělské prvovýroby, jednak předložila Fondu nepravdivé důkazy, přičemž za porušení obou podmínek uložil žalobkyni sankci snížení dotace o 100 %.

[4] Žalobkyně se proti danému rozhodnutí bránila odvoláním, o němž rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023, č. j. MZE-54644/2023-14112, tak, že se podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítá a rozhodnutí Fondu potvrzuje.

[5] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V ní mimo jiné tvrdila, že správní orgány svůj závěr o porušení podmínek programu nezdůvodnily. Žalobkyně žádné nepravdivé prohlášení ani důkazy nepodala, provedla pouze rekonstrukci svého účetnictví, přičemž nové formuláře prvovýroby dokládala v reakci na výzvu Fondu ze dne 26. 10. 2020.

[6] Městský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění předně poukázal na to, že obsah odvolání a žaloby je v podstatě totožný a liší se pouze v označení žalobkyně („*příjemce dotace*“ je přepsán na „*žalobkyně*“). I přesto dospěl k závěru, že žaloba určité žalobní body obsahuje. Z hlediska věcného posouzení je podle soudu zřetelné, na jakých zjištěních založily správní orgány své právní závěry ve věci. S těmito závěry se pak soud ztotožnil; odmítl přitom tvrzení žalobkyně o rekonstrukci účetnictví, neboť není myslitelné, aby při zpřehledňování svých příjmů tvořila zpětně pokladní doklady. Stejně tak „*Automatická notifikace IS SZIF CRP*“ ze dne 26. 10. 2020 neobsahuje výzvu ze strany Fondu, aby žalobkyně opravila dříve předložené formuláře.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní slovo od slova kopíruje žalobu podanou k městskému soudu. Jedinou výjimkou je zahrnutí posledního odstavce kasační stížnosti, v němž rozporuje právní posouzení městského soudu. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, „že předložení nepravdivých dokladů žalobkyní bylo ze strany SZIF prokázáno a náležitě odůvodněno, a že SZIF tudíž nepochybil, jestliže příjmy osvědčované těmito nepravdivými doklady nezahrnul do příjmů žalobkyně [...]“. Stěžovatelka rovněž

pokračování

nesouhlasí s hodnocením, podle něhož nesplnila „dotační podmínku, jejímž obsahem byla povinnost dosahovat alespoň 45 % příjmů ze zemědělské prvovýroby.“

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s obsahem napadeného rozsudku. Dále upozornil, že stěžovatelka pouze opakuje své žalobní, resp. odvolací námitky, a proto navrhl kasační stížnost pro nepřipustnost odmítnout, případně zamítnout.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka je v kasační stížnosti povinna „cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]).

[10] Jak již zdejší soud uvedl výše, kasační stížnost téměř doslova odpovídá žalobě stěžovatelky, aniž by v ní věcně reagovala na závěry napadeného rozsudku. Přestože již městský soud stěžovatelku upozornil, že její žaloba je pro totožný obsah s odvoláním na hranici projednatelnosti (srov. odst. 21 až 24 napadeného rozsudku), stěžovatelka se při formulaci kasační stížnosti dopustila stejného pochybení. S ohledem na shora uvedenou judikaturu jsou námitky, které nesměřují proti napadenému rozsudku, podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Kasační soud se jimi proto nezabýval.

[11] Co se týče posledního odstavce kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud v tomto směru upozorňuje, že stěžovatelka pouze obecně nesouhlasí s právním posouzením městského soudu, aniž by svůj názor opřela o konkrétní argumentaci, proč je právní názor městského soudu nesprávný. Stěžovatelka tak s ohledem na judikaturu uvedenou v odst. [8] tohoto rozsudku nijak kvalifikovaně nezpochybňuje závěry napadeného rozsudku. Pokud se stěžovatelka omezila na prostý nesouhlas s hodnocením městského soudu, aniž by s ním věcně polemizovala, jsou i takové námitky podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]).

[12] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že kasační stížnost neobsahuje námitku, kterou by bylo možné věcně projednat. Kasační stížnost proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 120 s. ř. s. odmítl jako nepřipustnou.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže bylo řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[14] Podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích vrátí soud zaplacený soudní poplatek, jestliže byl návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Stěžovatelka uhradila na účet soudu dne 18. 11. 2024 soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, a to před prvním jednáním ve věci. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení soudního poplatku. Zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč tak bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrácen k rukám zástupce stěžovatelky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu